

॥ तैत्तिरीय ब्राह्मणम् ॥

॥ सप्तमः प्रश्नः ॥

॥ तैत्तिरीयब्राह्मणे प्रथमाष्टके सप्तमः प्रपाठकः ॥

ए॒तद्वा॑ह्म॒णान्ये॒व प॑ञ्च ह॒वी॑ःषि॑। अथेन्द्रा॒य शु॒ना॒सीरा॑य
पुरो॒डाशं॑ द्वा॒दश॑कपालं॒ निर्व॑पति। स॒व॒त्स॒रो वा
इन्द्रा॑शु॒ना॒सीरः॑। स॒व॒त्स॒रेणै॒वास्मा॑ अन्नम॒व रु॒न्धे। वा॒य॒व्यं
पयो॑ भवति। वा॒युर्वै वृ॒ष्ट्यै॑ प्र॒दाप॑यिता। स ए॒वास्मै॑
वृ॒ष्टिं प्र॒दाप॑यति। सौ॒र्य एक॑कपालो भवति। सूर्ये॒ण वा
अ॒मुष्मि॑ल्लो॒के वृ॒ष्टिर्धृ॑ता। स ए॒वास्मै॑ वृ॒ष्टिं नि॒यच्छ॑ति॥१॥

द्वा॒दश॑ग॒वः सी॒रं दक्षि॑णा स॒मृद्ध्यै॑। दे॒वा॒सुराः॑ संय॑त्ता आसन्।
ते दे॒वा अ॒ग्निम॑ब्रुवन्। त्वया॑ वी॒रेणा॑सुरा॒नभि॑भ॒वामे॑ति।
सोऽब्र॑वीत्। त्रे॒धाऽह॑मा॒त्मानं॑ वि॒करि॑ष्य॒ इति॑। स त्रे॒धा-
ऽऽत्मा॑नं व्य॑कुरुत। अ॒ग्निं तृ॒तीयम्। रु॒द्रं तृ॒तीयम्। वरु॑णं
तृ॒तीयम्॥२॥

सोऽब्र॑वीत्। क इ॒दं तुरी॑यमि॒ति। अ॒हमि॑तीन्द्रोऽब्र॑वीत्। सन्तु
सृ॒जाव॑हा॒ इति॑। तौ स॒मसृ॑जेताम्। स इन्द्र॑स्तुरी॒यम॑भवत्।
यदिन्द्र॑स्तुरी॒यम॑भवत्। तदिन्द्र॑तुरी॒यस्येन्द्र॑तुरी॒यत्वम्। ततो॒ वै
दे॒वा व्य॑जयन्त। यदिन्द्र॑तुरी॒यं नि॒रुप्य॑ते वि॒जित्यै॑॥३॥

व॒हिनीं॑ धे॒नुर्दक्षि॑णा। यद्व॒हिनीं॑। तेना॑ऽऽग्ने॒यी। यद्वौः। तेन॑
रौ॒द्री। यद्वे॒नुः। तेनै॒न्द्री। यथ्स्त्री॑ स॒ती दा॒न्ता। तेन॑ वा॒रु॒णी

समृद्धौ। प्रजापतिर्यज्ञमसृजत॥४॥

त९ सृष्ट९ रक्षा९स्यजिघा९सन्। स एताः प्रजापतिरात्मनो
देवता निरमिमीत। ताभिर्वै स दिग्भ्यो रक्षा९सि प्राणुदत।
यत्पञ्चावत्तीयं जुहोति। दिग्भ्य एव तद्यजमानो रक्षा९सि
प्रणुदते। समूढ९ रक्षः सन्दग्ध९ रक्ष इत्याह। रक्षा९स्येव
सन्दहति। अग्नये रक्षोघ्ने स्वाहेत्याह। देवताभ्य एव
विजिग्यानाभ्यो भागधेयं करोति। प्रष्टिवाही रथो दक्षिणा
समृद्धौ॥५॥

इन्द्रो वृत्र९ हत्वा। असुरान्पराभाव्य। नमुचिमासुरं नालभत।
त९ शच्याऽगृह्णात्। तौ समलभेताम्। सोऽस्मादभिश्नुनतरो-
ऽभवत्। सोऽब्रवीत्। सन्धा९ सन्दधावहै। अथ त्वाऽव
स्रक्ष्यामि। न मा शुष्केण नाऽऽर्द्रेण हनः॥६॥

न दिवा न नक्तमिति। स एतमपां फेनमसिञ्चत्। न वा
एष शुष्को नाऽऽर्द्रो व्युष्टाऽसीत्। अनुदितः सूर्यः। न वा
एतद्विवा न नक्तम्। तस्यैतस्मिंल्लोके। अपां फेनेन शिर
उदवर्तयत्। तदेनमन्ववर्तत। मित्रद्रुगिति॥७॥

स एतानपामार्गानंजनयत्। तानंजुहोत्। तैर्वै स
रक्षा९स्यपाहत। यदपामार्गहोमो भवति। रक्षसामपहत्यै।
एकोल्मुकेन यन्ति। तद्धि रक्षसां भागधेयम्। इमान्दिशं
यन्ति। एषा वै रक्षसां दिक्। स्वायामेव दिशि रक्षा९सि

हन्ति॥८॥

स्वकृतं इरिणे जुहोति प्रदरे वा। एतद्वै रक्षसामायतनम्।
स्व एवाऽऽयतने रक्षांसि हन्ति। पूर्णमयेन सुवेण जुहोति।
ब्रह्म वै पूर्णः। ब्रह्मणैव रक्षांसि हन्ति। देवस्य त्वा सवितुः
प्रसव इत्याह। सवितृप्रसूत एव रक्षांसि हन्ति। हृतं रक्षो-
ऽवधिष्म रक्ष इत्याह। रक्षसां स्तृत्यै। यद्वस्ते तद्वक्षिणा
निरवत्यै। अप्रतीक्षमायन्ति। रक्षसामन्तरहित्यै॥९॥

यच्छति वरुणं तृतीयं विजित्या अमृतं समृद्धे हनो मित्रद्रुषिणि हन्ति स्तृत्यै त्रीणि च॥———[१]

धात्रे पुरोडाशं द्वादशकपालं निर्वपति। संवत्सरो वै
धाता। संवत्सरेणैवास्मै प्रजाः प्रजनयति। अन्वेवास्मा
अनुमतिर्मन्यते। राते राका। प्र सिनीवाली जनयति।
प्रजास्वेव प्रजातासु कुह्वा वाचं दधाति। मिथुनौ गावौ
दक्षिणा समृद्धौ। आग्रावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति।
ऐन्द्रावैष्णवमेकादशकपालम्॥१०॥

वैष्णवं त्रिकपालम्। वीर्यं वा अग्निः। वीर्यमिन्द्रः। वीर्यं
विष्णुः। प्रजा एव प्रजाता वीर्यं प्रतिष्ठापयति। तस्मात्प्रजा
वीर्यावतीः। वामुन ऋषभो वही दक्षिणा। यद्वही।
तेनाऽऽग्नेयः। यदृषभः॥११॥

तेनैन्द्रः। यद्वामुनः। तेन वैष्णवः समृद्धौ। अग्नीषोमीयमेका-
दशकपालं निर्वपति। इन्द्रासोमीयमेकादशकपालम्। सौम्यं
चरुम्। सोमो वै रेतोधाः। अग्निः प्रजानां प्रजनयिता।

वृ॒द्धाना॒मिन्द्रः॑ प्र॒दापयि॑ता। सोमं॑ ए॒वास्मै॑ रे॒तो दधा॑ति॥१२॥
 अ॒ग्निः प्र॒जां प्र॒ज॑नयति। वृ॒द्धामिन्द्रः॑ प्रयच्छति। ब॒भ्रुर्दक्षि॑णा
 समृ॑द्ध्यै। सो॒मापौ॑ष्णं च॒रुं निर्व॑पति। ऐ॒न्द्रापौ॑ष्णं
 च॒रुम्। सोमो॑ वै रे॒तोधाः॑। पू॒षा प॑शूनां प्र॒जनयि॑ता।
 वृ॒द्धाना॒मिन्द्रः॑ प्र॒दापयि॑ता। सोमं॑ ए॒वास्मै॑ रे॒तो दधा॑ति। पू॒षा
 प॑शून्प्र॒ज॑नयति॥१३॥

वृ॒द्धानिन्द्रः॑ प्रयच्छति। पौ॒ष्णश्च॒रुर्भव॑ति। इ॒यं वै पू॒षा।
 अ॒स्यामे॒व प्र॒ति तिष्ठ॑ति। श्या॒मो दक्षि॑णा समृ॑द्ध्यै। ब॒हु वै
 पु॒रुषो॑ मे॒ध्यमु॑पगच्छति। वै॒श्वान॒रं द्वा॑द॒शक॑पालं निर्व॑पति।
 सं॒वत्स॒रो वा अ॒ग्निर्वै॑श्वान॒रः। सं॒वत्स॒रेणै॒वैनं॑ स्व॒दय॑ति।
 हि॒र॒ण्यं दक्षि॑णा॥१४॥

प॒वि॒त्रं वै हि॒र॒ण्यम्। पु॒नात्ये॒वैनम्। ब॒हु वै रा॑ज॒न्योऽनृ॑तं
 करो॑ति। उप॑ जा॒म्यै ह॑र॒ते। जि॒नाति॑ ब्रा॒ह्म॒णम्। व॒द॒त्यनृ॑तम्।
 अ॒नृ॒ते ख॒लु वै क्रि॒यमा॑णे वरु॑णो गृह्णाति। वा॒रु॒णं य॑व॒मयं॑ च॒रुं
 निर्व॑पति। व॒रु॒णपा॑शादे॒वैनं॑ मु॒ञ्चति॑। अ॒श्वो दक्षि॑णा। वा॒रु॒णो
 हि दे॒वत॒याऽश्वः॑ समृ॑द्ध्यै॥१५॥

ऐन्द्रापौष्णवमेकादशकपालं यदृप्सो दधाति पूषा पशून्प्रजनयति हिरण्यं दक्षिणा दक्षिणेकं च॥—————[२]

र॒त्विना॑मे॒तानि॑ ह॒वींषि॑ भवन्ति। ए॒ते वै रा॒ष्ट्रस्य॑ प्र॒दा॒तारः॑।
 ए॒तेऽपा॑दा॒तारः॑। य ए॒व रा॒ष्ट्रस्य॑ प्र॒दा॒तारः॑। यैऽपा॑दा॒तारः॑।
 त ए॒वास्मै॑ रा॒ष्ट्रं प्र॑यच्छन्ति। रा॒ष्ट्रमे॒व भ॑वति। यत्स॑मा॒हृत्य॑

निर्वपेत्। अरन्निनः स्युः। यथायथं निर्वपति रत्नित्वाय॥१६॥
 यथ्सद्यो निर्वपेत्। यावतीमेकेन हविषाऽऽशिषमव रुन्धे।
 तावतीमवरुन्धीत। अन्वहन्निर्वपति। भूयसीमेवाशिषमव
 रुन्धे। भूयसो यज्ञक्रतूनुपैति। बारुहस्पत्यं चरुं निर्वपति
 ब्रह्मणो गृहे। मुखत एवास्मै ब्रह्म सङ्श्यति। अथो ब्रह्मन्नेव
 क्षत्रमन्वारम्भयति। शितिपृष्ठो दक्षिणा समृद्धौ॥१७॥

ऐन्द्रमेकादशकपालः राजन्यस्य गृहे। इन्द्रियमेवाव रुन्धे।
 ऋषभो दक्षिणा समृद्धौ। आदित्यं चरुं महिष्यै गृहे। इयं वा
 अदितिः। अस्यामेव प्रतितिष्ठति। धेनुर्दक्षिणा समृद्धौ। भगाय
 चरुं वावातायै गृहे। भगमेवास्मिन्दधाति। विचित्तगर्भा पष्ठौही
 दक्षिणा समृद्धौ॥१८॥

नैर्ऋतं चरुं परिवृत्तयै गृहे कृष्णानां व्रीहीणां नखनिर्भिन्नम्।
 पाप्मानमेव निर्ऋतिं निरवदयते। कृष्णा कूटा दक्षिणा
 समृद्धौ। आग्नेयमष्टाकपालः सेनान्यो गृहे। सेनामेवास्य
 सङ्श्यति। हिरण्यं दक्षिणा समृद्धौ। वारुणं दशकपालः
 सूतस्य गृहे। वरुणसवमेवाव रुन्धे। महानिरष्टो दक्षिणा
 समृद्धौ। मारुतः सप्तकपालं ग्रामण्यो गृहे॥१९॥

अन्नं वै मरुतः। अन्नमेवाव रुन्धे। पृश्निर्दक्षिणा समृद्धौ।
 सावित्रं द्वादशकपालं क्षत्तुर्गृहे प्रसूत्यै। उपध्वस्तो दक्षिणा
 समृद्धौ। आश्विनं द्विकपालः सङ्ग्रहीतुर्गृहे। अश्विनौ वै

देवानां भिषजौ। ताभ्यामेवास्मै भेषजं करोति। सुवात्यौ दक्षिणा समृद्धौ। पौष्णं चरुं भागदुघस्य गृहे॥२०॥

अन्नं वै पूषा। अन्नमेवाव रुन्धे। श्यामो दक्षिणा समृद्धौ। रौद्रं गावीधुकं चरुमक्षावापस्य गृहे। अन्तत एव रुद्रं निरवदयते। शबल उद्वारो दक्षिणा समृद्धौ। द्वादशैतानि हवींषि भवन्ति। द्वादश मासाः संवत्सरः। संवत्सरेणैवास्मै राष्ट्रमव रुन्धे। राष्ट्रमेव भवति॥२१॥

यत्र प्रति निर्वपेत्। रत्नं आशिषोऽवरुन्धीरन्। प्रतिनिर्वपति। इन्द्राय सुत्राम्णे पुरोडाशमेकादशकपालम्। इन्द्रायाऽहोमुचै। आशिष एवाव रुन्धे। अयं नो राजा वृत्रहा राजा भूत्वा वृत्रं वध्यादित्याह। आमेवैतामा शास्ते। मैत्राबारुहस्पत्यं भवति। श्वेतायै श्वेतवत्सायै दुग्धे॥२२॥

बारुहस्पत्ये मैत्रमपि दधाति। ब्रह्म चैवास्मै क्षत्रं च समीचीं दधाति। अथो ब्रह्मन्नेव क्षत्रं प्रतिष्ठापयति। बारुहस्पत्येन पूर्वेण प्रचरति। मुखत एवास्मै ब्रह्म सऽश्यति। अथो ब्रह्मन्नेव क्षत्रमन्वारम्भयति। स्वयं कृता वेदिर्भवति। स्वयं दिनं बरुहिः। स्वयं कृत इध्मः। अनभिजितस्याभिजित्यै। तस्माद्राज्ञामरण्यमभिजितम्। सैव श्वेता श्वेतवत्सा दक्षिणा समृद्धौ॥२३॥

रत्निवाय समृद्धौ पष्टौही दक्षिणा समृद्धौ ग्राम्ण्यो गृहे भागदुघस्य गृहे भवति दुग्धेऽभिजित्यै द्वे च॥—[३]

देवसुवामेतानि हवींषि भवन्ति। एतावन्तो वै देवानाऽ

सुवाः। त ए॒वास्मै॑ सु॒वान्प्रयच्छ॑न्ति। त ए॒नं॑ सुवन्ते।
अ॒ग्निरे॒वैनं॑ गृ॒हप॑तीनां सुवते। सोमो॒ वन॑स्पती॒नाम्।
रु॒द्रः प॑शूनाम्। बृ॒हस्प॑ति॒र्वाचाम्। इन्द्रो॑ ज्ये॒ष्ठाना॑म्। मि॒त्रः
स॒त्याना॑म्॥ २४॥

वरु॑णो धर्म॑पतीनाम्। ए॒तदे॒व सर्वं॑ भवति। स॒विता॑ त्वा॒
प्रस॑वानां सुवता॒मिति॑ हस्तं॑ गृह्णाति प्रसू॑त्यै। ये दे॒वा
दे॒वः सु॒वः स्थे॒त्याह॑। यथा॒यजुरे॒वैतत्। म॒हते॑ क्षत्राय॑
म॒ह॒त आधि॑पत्याय म॒ह॒ते जा॒न॒राज्या॒येत्या॑ह॑। आ॒मे॒वैता॑मा
शा॑स्ते। ए॒ष वो॑ भरता॒ राजा॑ सोमोऽस्माकं॑ ब्राह्म॒णाना॑ं
राजे॒त्याह॑। तस्मा॒त्सोम॑राजानो ब्राह्म॒णाः। प्र॒ति॒ त्यन्ना॑म॒
रा॒ज्यम॑धा॒यीत्या॑ह॥ २५॥

रा॒ज्यमे॒वास्मि॒न्प्रति॑दधाति। स्वां त॒नुवं॑ वरु॑णो अशि॒श्रेदि॒
त्या॑ह॑। वरु॑ण॒सवमे॒वाव॑ रुन्धे। शुचौ॑र्मि॒त्रस्य॑ व्र॒त्या
अभू॑मे॒त्याह॑। शुचि॑मे॒वैनं॑ व्रत्यं॑ करोति। अम॑न्महि
म॒ह॒त ऋ॒तस्य॑ ना॒मेत्या॑ह॑। म॒नु॒त ए॒वैन॑म्। सर्वे॑ व्रा॒ता
वरु॑णस्याभू॒वन्नि॒त्याह॑। सर्व॑व्रा॒तमे॒वैनं॑ करोति। वि मि॒त्र
ए॒वैर॑रा॒तिम॑तारी॒दित्या॑ह॥ २६॥

अ॒रा॒तिमे॒वैनं॑ तारयति। असू॑षुदन्त य॒ज्ञियां॑ ऋ॒तेने॒त्याह॑।
स्व॒दय॑त्ये॒वैन॑म्। व्यु॑ त्रि॒तो ज॑रि॒माणं॑ न आ॒नुडि॒त्याह॑।
आयु॑रे॒वास्मि॑न्दधाति। द्वाभ्यां॑ विमृ॑ष्टे। द्वि॒पाद्य॑ज॒मानः॑

प्रतिष्ठित्यै। अग्नीषोमीयस्य चैकादशकपालस्य देवसुवां च
हविषामग्नये स्विष्टकृते समवद्यति। देवताभिरेवैनमुभयतः
परिगृह्णाति। विष्णुक्रमान्क्रमते। विष्णुरेव भूत्वेमाँल्लोकानभि-
जयति॥२७॥

सत्यानामधीत्याहातारुदित्याह क्रमत् एकं च॥ [४]

अर्थतः स्थेति जुहोति। आहुत्यैवेना निष्क्रीय गृह्णाति।
अथो हविष्कृतानामेवाभिघृतानां गृह्णाति। वहन्तीनां गृह्णाति।
एता वा अपां राष्ट्रम्। राष्ट्रमेवास्मै गृह्णाति। अथो
श्रियमेवैनमभिवहन्ति। अपां पतिरसीत्याह। मिथुनमेवाकः।
वृषाँऽस्यूर्मिरित्याह॥२८॥

ऊर्मिमन्तमेवैनं करोति। वृषसेनोऽसीत्याह। सेनामेवास्य
सङ्श्यति। व्रजक्षितः स्थेत्याह। एता वा अपां विशः।
विशमेवास्मै पर्यूहति। मरुतामोजः स्थेत्याह। अन्नं वै
मरुतः। अन्नमेवाव रुन्धे। सूर्यवर्चसः स्थेत्याह॥२९॥

राष्ट्रमेव वर्चस्व्यकः। सूर्यत्वचसः स्थेत्याह। सत्यं वा एतत्।
यद्वर्षति। अनृतं यदातपति वर्षति। सत्यानृते एवाव रुन्धे।
नैनं सत्यानृते उदिते हिंस्तः। य एवं वेद। मान्दाः
स्थेत्याह। राष्ट्रमेव ब्रह्मवर्चस्व्यकः॥३०॥

वाशाः स्थेत्याह। राष्ट्रमेव वश्यकः। शक्करीः स्थेत्याह। पशवो
वै शक्करीः। पशूनेवाव रुन्धे। विश्वभृतः स्थेत्याह। राष्ट्रमेव
पयस्व्यकः। जनभृतः स्थेत्याह। राष्ट्रमेवेन्द्रियाव्यकः।

अग्नेस्तेजस्याः स्थेत्याह॥३१॥

राष्ट्रमेव तेजस्व्यकः। अपामोषधीनां रसः स्थेत्याह।
 राष्ट्रमेव मध्व्यमकः। सारस्वतं ग्रहं गृह्णाति। एषा
 वा अपां पृष्ठम्। यत्सरस्वती। पृष्ठमेवैनं समानानां
 करोति। षोडशभिर्गृह्णाति। षोडशकलो वै पुरुषः।
 यावानेव पुरुषः। तस्मिन्वीर्यं दधाति। षोडशभिर्जुहोति
 षोडशभिर्गृह्णाति। द्वात्रिंशत्सम्पद्यन्ते। द्वात्रिंशदक्षरा-
 ऽनुष्टुप्। वागनुष्टुप्सर्वाणि छन्दांसि। वाचैवैनं
 सर्वभिश्छन्दोभिर्भिषिञ्चति॥३२॥

ऊर्मिरित्याह सूर्यवर्चसः स्थेत्याह ब्रह्मवर्चस्यकस्तेजस्याः स्थेत्याहैव पुरुषः पदं च॥ [५]

देवीरापः सं मधुमतीर्मधुमतीभिः सृज्यध्वमित्याह।
 ब्रह्मणैवैनाः सः सृजति। अनाधृष्टाः सीदतेत्याह। ब्रह्मणैवैनाः
 सादयति। अन्तरा होतुंश्च धिष्णियं ब्राह्मणाच्छुं सिनश्च
 सादयति। आग्नेयो वै होता। ऐन्द्रो ब्राह्मणाच्छुं सी। तेजसा
 चैवेन्द्रियेण चोभयतो राष्ट्रं परिगृह्णाति। हिरण्येनोत्पुनाति।
 आहुत्यै हि पवित्राभ्यामुत्पुनन्ति व्यावृत्यै॥३३॥

शतमानं भवति। शतायुः पुरुषः शतेन्द्रियः। आयुष्येवेन्द्रिये
 प्रति तिष्ठति। अनिभृष्टमसीत्याह। अनिभृष्टं ह्येतत्। वाचो
 बभ्रुरित्याह। वाचो ह्येष बभ्रुः। तपोजा इत्याह। तपोजा
 ह्येतत्। सोमस्य दात्रमसीत्याह॥३४॥

सोमस्य ह्येतद्दात्रम्। शुक्रा वः शुक्रेणोत्पुनामीत्याह। शुक्रा

ह्यापः। शुक्रं हिरण्यम्। चन्द्राश्चन्द्रेणेत्याह। चन्द्रा ह्यापः।
चन्द्रं हिरण्यम्। अमृतां अमृतेनेत्याह। अमृता ह्यापः।
अमृतं हिरण्यम्॥३५॥

स्वाहा राजसूयायेत्याह। राजसूयाय होना उत्पुनाति।
सधमादौ द्युम्निनीरूर्ज एता इति वारुण्यर्चा गृह्णाति।
वरुणसवमेवाव रुन्धे। एकया गृह्णाति। एकधैव यजमाने
वीर्यं दधाति। क्षत्रस्योल्बमसि क्षत्रस्य योनिरसीति तार्प्यं
चोष्णीषं च प्रयच्छति सयोनित्वाय। एकशतेन दर्भपुञ्जीलैः
पवयति। शतायुर्वै पुरुषः शतवीर्यः। आत्मैकशतः॥३६॥

यावानेव पुरुषः। तस्मिन्वीर्यं दधाति। दध्याशयति।
इन्द्रियमेवाव रुन्धे। उदुम्बरमाशयति। अन्नाद्यस्यावरुद्धौ।
शष्पाण्याशयति। सुराबलिमेवैनं करोति। आविदं एता
भवन्ति। आविदमेवैनं गमयन्ति॥३७॥

अग्निरेवैनं गार्हपत्येनावति। इन्द्रं इन्द्रियेण। पूषा पशुभिः।
मित्रावरुणौ प्राणापानाभ्याम्। इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत्।
स दिवंमलिखत्। सोऽर्यम्णः पन्थां अभवत्। स आविन्ने
द्यावापृथिवी धृतव्रते इति द्यावापृथिवी उपाधावत्। स
आभ्यामेव प्रसूत इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत्। आविन्ने
द्यावापृथिवी धृतव्रते इति यदाह॥३८॥

आभ्यामेव प्रसूतो यजमानो वज्रं भ्रातृव्याय प्रहरति। आविन्ना

दे॒व्यदि॑तिर्वि॒श्वरू॑पीत्या॒ह। इ॒यं वै दे॒व्यदि॑तिर्वि॒श्वरू॑पी।
अ॒स्यामे॒व प्र॒ति ति॑ष्ठति। आ॒वि॒त्रोऽय॑म॒सावा॑मु॒ष्याय॑णो॒ऽस्यां
वि॒श्यस्मि॑न्ना॒ष्ट्र इ॒त्याह॑। वि॒शैवैन॑ꣳ रा॒ष्ट्रेण॑ स॒मर्ध॑यति।
म॒ह॒ते क्ष॒त्राय॑ म॒हत॑ आधि॒पत्या॑य म॒ह॒ते जा॒न॒राज्या॑येत्या॒ह।
आ॒मे॒वैता॑मा शा॒स्ते। ए॒ष वो॑ भ॒रता॑ राजा॒ सोमो॑ऽस्माकं
ब्रा॒ह्म॒णा॒नाꣳ रा॒जेत्या॑ह। तस्मा॒त्सोम॑रा॒जानो॑ ब्रा॒ह्म॒णाः॥ ३९॥

इन्द्र॑स्य॒ वज्रो॑ऽसि॒ वार्त्र॑घ्न॒ इति॑ धनुः॒ प्रय॑च्छति॒ विजि॑त्यै।
श॒त्रु॒बाध॑नाः॒ स्थेती॑षून्। श॒त्रून्वा॒स्य बा॑धन्ते। पा॒त मा॑ प्र॒त्यश्च॑
पा॒त मा॑ ति॒र्यश्च॑म॒न्वश्च॑ मा पा॒तेत्या॑ह। ति॒स्रो वै श॑र॒व्याः।
प्र॒तीची॑ ति॒रश्च॑नू॒ची। ता॒भ्य ए॒वैनं॑ पा॒न्ति। दि॒ग्भ्यो मा॑
पा॒तेत्या॑ह। दि॒ग्भ्य ए॒वैनं॑ पा॒न्ति। वि॒श्वो॒भ्यो मा॑ ना॒ष्ट्राभ्यः॑
पा॒तेत्या॑ह। अ॒प॒रि॒मिता॑दे॒वैनं॑ पा॒न्ति। हि॒र॒ण्य॒वर्णा॑वु॒षसा॑
वि॒रो॒क इति॑ त्रि॒ष्टुभा॑ बा॒हू उ॒द्गृह्णा॑ति। इन्द्रि॒यं वै वी॒र्यं॑
त्रि॒ष्टुक्। इन्द्रि॒यमे॒व वी॒र्यमु॑प॒रि॒ष्टादा॑त्म॒न्धत्ते॥ ४०॥

व्यावृत्त्यै दात्रमसीत्याहुमृतꣳ हिरण्यमेकशतो गमयन्त्याहं ब्राह्मणा नाष्ट्राभ्यः पातेत्याह चत्वारि च॥ — [६]

दि॒शो व्या॑स्था॒पय॑ति। दि॒शाम॑भि॒जि॑त्यै। यद॑नु प्र॒क्रामे॑त्। अ॒भि
दि॒शो ज॑येत्। उ॒त्तु मा॑द्येत्। म॒न॒साऽनु॑ प्र॒क्राम॑ति। अ॒भि
दि॒शो ज॑यति। नो॒न्मा॑द्यति। स॒मिध॑मा ति॒ष्ठेत्या॑ह। तेज॑ ए॒वाव॑
रु॒न्धे॥ ४१॥

उ॒ग्रामा॑ ति॒ष्ठेत्या॑ह। इन्द्रि॒यमे॒वाव॑ रु॒न्धे। वि॒राज॑माति॒ष्ठेत्या॑ह।
अ॒न्नाद्य॑मे॒वाव॑ रु॒न्धे। उ॒दी॒ची॒मा ति॒ष्ठेत्या॑ह। प॒शून्वा॑व॒ रु॒न्धे।

ऊर्ध्वा॒माति॑ष्ठेत्या॒ह। सु॒व॒र्गमे॒व लो॒कम॒भिज॑यति। अनू॒ज्झि॑हीते।
सु॒व॒र्गस्य॑ लो॒कस्य॑ सम॑ष्ठ्यै॥४२॥

मा॒रु॒त ए॒ष भ॑वति। अ॒न्नं वै म॒रुतः॑। अ॒न्नमे॒वाव॑ रु॒न्धे।
ए॒कवि॑ंश॒तिक॑पालो भवति॒ प्रति॑ष्ठित्यै। योऽर॒ण्येऽनु॒वाक्यो॑
गुणः। तं म॑ध्य॒त उप॑दधाति। ग्राम्यैरे॒व प॒शुभि॑रार॒ण्यान्प॒शून्परि॑
गृ॒ह्णाति। तस्मा॑द्ग्राम्यैः प॒शुभि॑रार॒ण्याः प॒शवः॑ परि॑गृहीताः।
पृथि॑र्वे॒न्यः। अ॒भ्य॑षिच्यत॥४३॥

स रा॒ष्ट्रं ना॑भवत्। स ए॒तानि॑ पा॒र्थान्य॑पश्यत्। तान्य॑जुहोत्।
तैर्वै स रा॒ष्ट्रम॑भवत्। यत्पा॒र्थानि॑ जुहोति। रा॒ष्ट्रमे॒व भ॑वति।
बा॒र॒ह॒स्प॒त्यं पूर्वे॑षामुत्त॒मं भ॑वति। ऐ॒न्द्रमु॒त्तरे॑षां प्रथ॒मम्। ब्रह्म॑
चै॒वास्मै॑ क्ष॒त्रं च॑ स॒मीची॑ दधाति। अथो ब्रह्म॑न्ने॒व क्ष॒त्रं प्रति॑-
ष्ठापयति॥४४॥

ष॒ट्पु॒रस्ता॑दभिषे॒कस्य॑ जुहोति। ष॒डुपरि॑ष्ठात्। द्वा॒द॒श
सम्प॑द्यन्ते। द्वा॒द॒श मा॒साः सं॒वत्सरः॑। सं॒वत्सरः॑ खलु॒ वै
दे॒वानां॑ पूः। दे॒वाना॑मे॒व पु॒रं म॑ध्य॒तो व्य॒व॑सर्पति। तस्य॑ न
कु॒तश्च॒नोपा॑व्या॒धो भ॑वति। भू॒ताना॑मवै॒ष्टीर्जु॑होति। अत्रा॑त्र॒ वै
मृ॒त्युर्जा॑यते। यत्र॑यत्रै॒व मृ॒त्युर्जा॑यते। तत॑ ए॒वैन॑मव॑यजते।
तस्मा॑द्वा॒ज॒सू॒र्ये॒नेजा॒नो ना॑भिच॑रित॒वै। प्र॒त्यगे॑नमभिचा॒रः
स्तृ॑णुते॥४५॥

रुन्धे॒ सम॑ष्ठ्या असिच्यत॒ स्थाप॑यति॒ जाय॑ते पञ्च॒ च॥

[७]

सोम॑स्य॒ त्विषि॑रसि॒ तवै॒व मे॒ त्विषि॑र्भूया॒दिति॑ शा॒र्दूल-

चर्मोपस्तृणाति। यैव सोमे त्विषिः। या शार्दूलः। तामेवाव
रुन्धे। मृत्योर्वा एष वर्णः। यच्छार्दूलः। अमृतं हिरण्यम्।
अमृतमसि मृत्योर्मा पाहीति हिरण्यमुपास्यति। अमृतमेव
मृत्योरन्तर्धत्ते। शतमानं भवति॥४६॥

शतायुः पुरुषः शतेन्द्रियः। आयुष्येवेन्द्रिये प्रति तिष्ठति।
दिद्योन्मा पाहीत्युपरिष्टादधि निदधाति। उभयत एवास्मै
शर्म दधाति। अवैष्टा दन्दशूका इति क्लीबं सीसेन
विध्यति। दन्दशूकानेवावयजते। तस्मात्क्लीबं दन्दशूका
दंशुकाः। निरस्तं नमुचेः शिर इति लोहितायसं
निरस्यति। पाप्मानमेव नमुचिं निरवदयते। प्राणा आत्मनः
पूर्वेऽभिषिच्या इत्याहुः॥४७॥

सोमो राजा वरुणः। देवा धर्मसुवश्च ये। ते ते वाचं
सुवन्तां ते ते प्राणं सुवन्तामित्याह। प्राणानेवाऽऽत्मनः
पूर्वानभिषिञ्चति। यद्व्यात्। अग्नेस्त्वा तेजसाऽभिषिञ्चामीति।
तेजस्व्यैव स्यात्। दुश्कर्मा तु भवेत्। सोमस्य त्वा
द्युम्नेनाभिषिञ्चामीत्याह। सौम्यो वै देवतया पुरुषः॥४८॥

स्वयैवैनं देवतयाऽभिषिञ्चति। अग्नेस्तेजसेत्याह। तेजं
एवास्मिन्दधाति। सूर्यस्य वर्चसेत्याह। वर्च एवास्मिन्दधाति।
इन्द्रस्येन्द्रियेणेत्याह। इन्द्रियमेवास्मिन्दधाति। मित्रावरुण-
योर्वीर्येणेत्याह। वीर्यमेवास्मिन्दधाति। मरुतामोजसेत्याह॥४९॥

ओजं॑ ए॒वास्मि॑न्दधाति। क्ष॒त्राणां॑ क्ष॒त्रप॑तिर॒सीत्या॑ह।
 क्ष॒त्राणा॑मे॒वैनं॑ क्ष॒त्रप॑तिं करोति। अतिं॑ दि॒वस्पा॑हीत्या॒ह।
 अत्य॑न्या॒न्याही॑ति वावै॒तदा॑ह। स॒माव॑वृ॒त्रन्न॑ध॒रागु॑दी॒र्चीरि॑त्या॒ह।
 रा॒ष्ट्रमे॒वास्मि॑न्ध्रु॒वम॑कः। उ॒च्छे॑षणेन जुहोति। उ॒च्छे॑षणभा॒गो
 वै रु॒द्रः। भा॒गधे॑यै॒नैव रु॒द्रं नि॒रव॑दयते॥५०॥

उद॑ङ्ग॒रेत्या॑ग्री॒द्धे जु॑होति। ए॒षा वै रु॒द्रस्य॑ दिक्। स्वा॒यामे॒व
 दिशि॑ रु॒द्रं नि॒रव॑दयते। रु॒द्र यत्ते॒ क्रयी॑ परं॒ नामे॑त्या॒ह। यद्वा
 अ॒स्य॒ क्रयी॑ परं॒ नाम॑। तेन॒ वा ए॒ष हि॑नस्ति। य॒ः हि॑नस्ति।
 तेनै॒वैन॑ः स॒ह श॑मयति। तस्मै॑ हु॒तम॑सि य॒मेष्ट॑म॒सीत्या॑ह।
 य॒मादे॒वास्य॑ मृ॒त्युम॑व॒यज॑ते॥५१॥

प्रजा॑पते॒ न त्वदे॒तान्य॑न्य इति॒ तस्यै॑ गृ॒हे जु॑हुयात्। यां
 का॒मये॑त रा॒ष्ट्रम॑स्यै प्र॒जा स्या॑दिति। रा॒ष्ट्रमे॒वास्यै॑ प्र॒जा
 भ॑वति। प॒र्णम॑ये॒नाध्व॑र्युर॒भिषि॑ञ्चति। ब्र॒ह्मव॑र्च॒समे॒वास्मि॑न्त्विषिं
 दधा॑ति। औदु॑म्बरेण राज॒न्यः। ऊ॒र्जमे॒वास्मि॑न्न॒न्नाद्यं॑ दधाति।
 आश्व॑त्थेन॒ वैश्यः॑। वि॒शमे॒वास्मि॑न्पु॒ष्टिं दधा॑ति। नैय॑ग्रोधेन॒
 ज॒न्यः। मि॒त्राण्ये॒वास्मै॑ कल्पयति। अथो॒ प्रति॑ष्ठित्यै॥५२॥

भवत्याहुः पुरुष ओजमेत्याह निरवदयते यजते जन्यो द्वे च॥ [८]

इन्द्र॑स्य॒ वज्रो॑ऽसि॒ वार्त्रघ्न॑ इति॒ रथ॑मुपाव॒हरति॑ विजि॑न्त्यै।
 मि॒त्रावरु॑णयोस्त्वा प्रशा॒स्त्रोः प्र॑शिषा॒ युन॒ज्मीत्या॑ह। ब्र॒ह्मणै॒वैनं॑
 दे॒वता॑भ्यां युनक्ति। प्र॒ष्टिवा॒हिनं॑ युनक्ति। प्र॒ष्टिवा॒ही वै दे॑व॒रथः॑।
 दे॒वर॒थमे॒वास्मै॑ युनक्ति। त्रयो॑ऽश्वा॒ भव॑न्ति। रथ॑श्चतुर्थः। द्वौ

संख्येष्टसारथी। षट्थसम्पद्यन्ते॥५३॥

षड्वा ऋतवः। ऋतुभिरेवैनं युनक्ति। विष्णुऋमान्क्रमते। विष्णुरेव भूत्वेमाँल्लोकानभिजयति। यः क्षत्रियः प्रतिहितः। सौऽन्वारभते। राष्ट्रमेव भवति। त्रिष्टुभाऽन्वारभते। इन्द्रियं वै त्रिष्टुकं। इन्द्रियमेव यजमाने दधाति॥५४॥

मरुतां प्रसवे जेषमित्याह। मरुद्विरेव प्रसूत उज्जयति। आसं मन इत्याह। यदेव मनसैप्सीत्। तदापत्। राजन्यं जिनाति। अनाक्रान्त एवाक्रमते। वि वा एष इन्द्रियेण वीर्येणर्ध्यते। यो राजन्यं जिनाति। समहमिन्द्रियेण वीर्येणेत्याह॥५५॥

इन्द्रियमेव वीर्यमात्मन्धत्ते। पशूनां मन्युरसि तवैव मे मन्युर्भूयादिति वाराही उपानहावुपं मुञ्चते। पशूनां वा एष मन्युः। यद्वराहः। तेनैव पशूनां मन्युमात्मन्धत्ते। अभि वा इयं सुषुवाणं कामयते। तस्येश्वरेन्द्रियं वीर्यमादातोः। वाराही उपानहावुपमुञ्चते। अस्या एवान्तर्धत्ते। इन्द्रियस्य वीर्यस्यानात्यै॥५६॥

नमो मात्रे पृथिव्या इत्याहाहिंसायै। इयं दस्यायुरस्यायुर्मे धेहीत्याह। आयुरेवाऽऽत्मन्धत्ते। ऊर्गस्यूर्जं मे धेहीत्याह। ऊर्जमेवाऽऽत्मन्धत्ते। युङ्क्षि वर्योऽसि वर्यो मयि धेहीत्याह। वर्च एवाऽऽत्मन्धत्ते। एकधा ब्रह्मण उपहरति। एकधैव

यजमान॑ आयु॒रूर्जं॑ वर्चो॑ दधाति। रथ॑विमोचनीयां जुहोति॑
प्रति॑ष्ठित्यै॥५७॥

त्रयोऽश्वा॑ भवन्ति। रथ॑श्चतुर्थः। तस्मा॑च्चतुर्जुहोति। यदुभौ
स॒हाव॑तिष्ठेताम्। स॒मानं॑ लो॒कमि॑याताम्। स॒ह सं॑ङ्ग॒हीत्रा
र॑थ॒वाह॑ने रथ॒माद॑धाति। सु॒वर्गादे॑वैनं॑ लो॒काद॑न्तर्दधाति।
ह॒ः सः शु॑चिषदित्याद॑धाति। ब्रह्म॑णै॒वैनं॑मुपाव॒हर॑ति। ब्रह्म॑णा-
ऽऽद॑धाति। अति॑च्छन्द॒साऽऽद॑धाति। अति॑च्छन्दा॒ वै सर्वा॑णि
छन्दा॑सि। सर्वे॑भिरे॒वैनं॑ छन्दो॑भिराद॑धाति। वर्ष्म॑ वा
ए॒षा छन्द॑साम्। यदति॑च्छन्दाः। यदति॑च्छन्द॒सा द॑धाति।
वर्ष्मे॑वैनं॑ स॒मानानां॑ करोति॥५८॥

पद्यन्ते दधाति वीर्येणेत्याहानात्ये प्रतिष्ठित्ये ब्रह्मणाऽऽदधाति सप्त च॥ [९]

मित्रो॑ऽसि वरु॑णोऽसीत्याह। मैत्रं॑ वा अहं॑। वारु॑णी रात्रिः।
अ॒होरा॒त्राभ्या॑मे॒वैनं॑मुपाव॒हर॑ति। मित्रो॑ऽसि वरु॑णोऽसीत्याह।
मैत्रो॑ वै दक्षि॑णः। वारु॑णः स॒व्यः। वैश्व॑देव्यामि॒क्षा। स्वमे॑वैनौ
भा॒गधे॑यमुपाव॒हर॑ति। सम॒हं वि॒श्वैर्दे॒वैरि॑त्याह॥५९॥

वैश्व॑देव्यो॑ वै प्र॒जाः। ता ए॒वाद्याः॑ कुरुते। क्ष॒त्रस्य॑ नाभि॑रसि
क्ष॒त्रस्य॑ योनि॑रसीत्यधीवा॒समास्तृ॑णाति स॒योनि॑त्वाय॑।
स्यो॒नामा सी॑द सु॒षदा॑मा सी॒देत्या॑ह। य॒थाय॑जुरे॒वैतत्।
मा त्वा॑ हि॒ः सी॒न्मा मा॑ हि॒ः सी॒दित्या॑हाहि॒ः सायै॑।
निष॑साद धृ॒तव्र॑तो वरु॑णः प॒स्त्या॑स्वा साम्रा॑ज्याय
सु॒क्रतु॑रित्याह। साम्रा॑ज्यमे॒वैनं॑ सु॒क्रतुं॑ करोति।

ब्रह्मा(३)न्त्व९ राजन्ब्रह्माऽसि सविताऽसि सत्यसंव
इत्याह। सवितारमेवैन९ सत्यसंव करोति॥६०॥

ब्रह्मा(३)न्त्व९ राजन्ब्रह्माऽसीन्द्रोऽसि सत्यौजा इत्याह।
इन्द्रमेवैन९ सत्यौजसं करोति। ब्रह्मा(३)न्त्व९
राजन्ब्रह्माऽसि मित्रोऽसि सुशेव इत्याह। मित्रमेवैन९
सुशेवं करोति। ब्रह्मा(३)न्त्व९ राजन्ब्रह्मासि वरुणोऽसि
सत्यधर्मेत्याह। वरुणमेवैन९ सत्यधर्माणं करोति।
सविताऽसि सत्यसंव इत्याह। गायत्रीमेवैतेनाभि
व्याहरति। इन्द्रोऽसि सत्यौजा इत्याह। त्रिष्टुभमेवैतेनाभि
व्याहरति॥६१॥

मित्रोऽसि सुशेव इत्याह। जगतीमेवैतेनाभि व्याहरति।
सत्यमेता देवताः। सत्यमेतानि छन्दांसि। सत्यमेवाव
रुन्धे। वरुणोऽसि सत्यधर्मेत्याह। अनुष्टुभमेवैतेनाभि
व्याहरति। सत्यानृते वा अनुष्टुप्। सत्यानृते वरुणः।
सत्यानृते एवाव रुन्धे॥६२॥

नैन९ सत्यानृते उदिते हिंस्तः। य एवं वेद। इन्द्रस्य
वज्रोऽसि वार्त्रघ्न इति स्फ्यं प्रयच्छति। वज्रो वै स्फ्यः।
वज्रेणैवास्मां अवरपर९ रन्धयति। एव९ हि तच्छ्रेयः। यदस्मा
एते रन्धयेयुः। दिशोऽभ्यय९ राजाऽभूदिति पश्चाक्षान्प्रयच्छति।
एते वै सर्वेऽयाः। अपराजायिनमेवैनं करोति॥६३॥

ओदनमुद्धवते। परमेष्ठी वा एषः। यदोदनः। परमामेवैन९

श्रियं गमयति। सुश्लोकाँ(४) सुमङ्गलाँ(४) सत्यराजा(३)-
 नित्याह। आमेवैतामा शास्ते। शौनः शेषमाख्यापयते।
 वरुणपाशादेवैनं मुञ्चति। परः शतं भवति। शतायुः
 पुरुषः शतेन्द्रियः। आयुष्येवेन्द्रिये प्रति तिष्ठति। मारुतस्य
 चैकविंशतिकपालस्य वैश्वदेव्यै चामिक्षाया अग्नये
 स्विष्टकृते समवद्यति। देवताभिरेवैनमुभयतः परि गृह्णाति।
 अपान्नन्ने स्वाहोर्जो नन्ने स्वाहाऽग्नये गृहपतये स्वाहेति
 तिस्र आहुतीर्जुहोति। त्रयं इमे लोकाः। एष्वेव लोकेषु प्रति
 तिष्ठति॥६४॥

देवैरित्याह सत्यसंव करोति त्रिष्टुभमेवेतेनाभि व्याह्रति सत्यानृते एवावं रुन्धे करोति शतेन्द्रियः पद च॥[१०]

एतद्ब्राह्मणानि धात्रे रत्निनान्देवसुवामर्थतो देवीर्दिशः सोमस्येन्द्रस्य मित्रो दश॥१०॥

एतद्ब्राह्मणानि वैष्णवं त्रिकपालमन्त्रं वै पूषा वाशाः स्थेत्याह दिशो व्यास्थापयत्युदङ्गरेत्य
 ब्रह्मा(३)न्त्व९ राजञ्चतुष्पष्टिः॥६४॥

एतद्ब्राह्मणानि प्रति तिष्ठति॥

हरिः ओम्॥

॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे प्रथमाष्टके सप्तमः
 प्रपाठकः समाप्तः॥